

Приказка за игличката.

— Мама се сърди, че съм изгубила игличката, каза малката Стефана на сестра си, която бѣше седнала да шие,

— И има право! Ами че ако се забодеш въ ржката на малкия Коля, когато той пълзи по пода? Нали не ще бѣде добръ? — отговори сестра ѝ.

— Но, това би било ужасно! Пъкъ азъ мисля, че иглата е толкова мѣничка, че не заслужава да се дири.

— Ето я тамъ на пода! Вдигни я и слушай, какво ще ни разправи сама тя за себе си.

„Нѣкога, започна иглата, азъ бѣхъ частичка отъ дълга стоманена жица. Около стотина хора ми помогнаха да стана игла. Най-напрѣдъ цѣлата жица биде нарѣзана на парченца съ остри ножици, и азъ паднахъ заедно съ моята сестра, отрѣзана отъ жицата. Послѣ съ хиляди наши другарки ни нагорещиха до зачервяване, слѣдъ което бавно ни изстудиха. По послѣ ни изправиха.

„Сега азъ и моята сестричка бѣхме прави кжсчета жица, дълга колкото двѣ иглички. Единъ човѣкъ ни взе и поредъ заостри и двата края на точилния камъкъ. Стоманенъ прахъ хвърчеше въ въздуха, и човѣкътъ си върза устата съ кърпа, за да не го диша, защото можеше да заболѣе.

„Скоро слѣдъ това ни помѣстиха въ машина. Нѣщо силно стегна главичкитѣ ни, и въ сжщото врѣме забѣлѣзахме, че се образуваха малки ямички, дѣто послѣ ни направиха ушички. Това извърши едно момче пакъ съ машина; друго пъкъ, — удължи ушичкитѣ ни. И сега настана тешка минута въ моя животъ: азъ бѣхъ завинаги раздѣлена отъ моята сестра.